

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Holberg og hans Scene

Citation: Brandes, Edvard: "Holberg og hans Scene", i Brandes, Edvard: *Holberg og hans Scene*, Gyldendal, 1898, s. 181. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_03-shoot-idm140324074435232/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Holberg og hans Scene

Den forvandlede Brudgom. Abracadabra.

11te Oktober 1897.

De to Holbergske Skuespil opførtes efter nogen Tids Hvile for delvis velbesat Hus.

Som Helhed taget gaar *Den forvandlede Brudgom* raskest over Scenen, der vel bedre taaler en Komædie uden Mandfolk end et kvindeløst Stykke. Her tales i samme Scherzotone af alle de Agerende. Fru Phister er snart en hel Mærkværdighed, naar hun agerer, hopper og danser. Rigtignok forvansker hun Rollen, forsaavidt Terentia skal være lidt over 50 Aar, medens Skuespillerinden er paa den fejle Side af de 70; men man vilde maaske ikke saa let bevæge en Dame i Rollens Alder til at agere latterligt-gammel, og Fru Phister siger rapt og muntert de burleske Ord. I dette Stykke spiller Fru Sinding Pernille med en saa lystig Djærvhed, at man vistnok gør Uret ved ikke at anvende hende mere i Soubrettefaget. Og paa den anden

Side er Fru Hilmer saa god som Kirsten Giftekniv, at hun fortjente at avancere fra Pernillerne til Magdelonerne snarest mulig. Endelig brillerer Fru Oda Nielsen som det forklædte Pigebarn ved den klare Stilfuldhed, hvormed hun siger sine Repliker, og den allerkæreste Maade, hvorpaa hun synger Slutningsvisen.

Hele Stykket spilles som sagt i samme Tempo og Rytme.

Ikke saaledes *Abracadabra*. Her findes en Anfører, der farer voldsomt frem og svinger Taktstokken, men uden at faa Kapellet til at følge sig.

Olaf Poulsen er Stykkets Begyndelse og Ende. Han spiller Lakajrollen i Prestissimotakt, ligesom en Række Virtuosvariationer over et Dansetema, med en forsoren og aandeløs Lystighed, der kulminerer i det mesterlige Forsvar, hvor Henrik bagbunden taler fra Gulvet.

Maaske kan man gøre den Indvending mod Fremstillingen i sin Helhed, at denne Henrik ikke er set som en særegen Person: Leander er forvent og udsvævende, og Henrik følger, som Tjenere plejer, ganske sin Herres Eksempel — til Overflod beviser hans Udgifter til Damepræsenter dette. Var det ikke rimeligt, om Skuespilleren havde givet Fyren et mere fordærvet og medtaget Udseende og ikke ladet ham skinne som en nyslaaet Toskilling? Saa sirligt vilde næppe Henrik være paaklædt som han viser sig paa Tea-